

[Agnete Laustsen]

– at det er hensigten, at handicappede børn skal institutionsanbringes; det, jeg har sagt, er, at det meget vel kan blive følgen, at de bliver det. Og for lige at give et eksempel på en af de sager, som måske kan dukke op i den forbindelse, vil jeg citere fra en skrivelse, jeg har fået. Et forældrepar, som i kraft af denne bestemmelse har mistet et tilskud på 488 kr. om måneden, som de fik til det handicappede barn, de plejede hjemme, skriver nu: »Vi mener dog helt sikkert, at det i tilfælde, hvor forældre er lettere at kuldsejle, vil bevirke, at samfundets fornægtelse af en forpligtelse over for de handicappede kan bevirke, at den handicappedes situation kan blive meget betænkelig.« Hvordan den så bliver betænkelig, kan vi alle sammen grunde over, men jeg mener, at det måske i dette tilfælde kunne ende med en institutionsanbringelse.

(Kort bemærkning).

Taanquist (S):

Jeg har ikke sagt til fru Agnete Laustsen, at det var uhæderligt, for hvis jeg havde ment det, ville jeg ikke have reageret på det. Jeg har sagt, at det var uanstændigt, hvis fru Agnete Laustsen ville påstå, at det var tilsigtet, eller at det ville medføre institutionsanbringelser. Jeg må stadig væk fastholde – og det er kardinalpunktet – at denne ændring af § 48 ikke vil medføre og ikke tilsigter at medføre flere institutionsanbringelser, tværtimod.

(Kort bemærkning).

Agnete Laustsen (KF):

Jeg må meget beklage, at man, når man kommer med sådanne bemærkninger, ikke engang kan huske dem. Flere nede i salen er ganske enige med mig – jeg har også skrevet det ned, det gør man, når sådanne ord bliver brugt – at hr. Taanquist brugte ordet, at det ville have været uhæderligt.

Socialministeren (Ritt Bjerregaard):

Fru Agnete Laustsen undlod i sin sidste korte bemærkning at kommentere det, hr. Taanquist i øvrigt sagde, nemlig at den bestemmelse, der her er gennemført, selvfølgelig ikke medfører, at der kommer flere handicappede børn på institution. Fru Agnete

Laustsen, som er en flittig læser, har jeg indtryk af fra andre debatter, ved fra betænkningen, hvad intentionerne har været, og har været med til at diskutere det før, så der er ingen grund til at fremhæve det i denne debat igen.

(Kort bemærkning).

Brixtofte (V):

Vi får hele tiden at vide, hvad der var hensigterne, og jeg tror gerne, at vi har fælles ædle hensigter på dette punkt. Jeg tror ikke, det er jeres hensigt eller jeres partiers hensigt at ville skade disse familier. Vi peger bare på, at det kan skade. Jeg tror på, at det skader, og hvis ministeren ikke tror på det, vil jeg overlade ham disse papirer, som kommer fra socialforvaltningerne ude omkring til familierne, og ifølge hvilke familierne forpligtes til på ydmygende vis at redegøre for hele deres familiesituation; dermed rippes der op i en masse ting, som er ganske uvedkommende. Vi appellerer til, at det ikke bliver sådan, at man skal endevende de pågældende familiers økonomi og stilling, hver gang der skal tages stilling til, om de skal have et tilskud, for disse mennesker er i forvejen meget, meget belastede på grund af den situation, de er i. Vi appellerer altså til de partier, som vi ved måske udgør et flertal, om at forstå den situation.

Socialministeren (Ritt Bjerregaard):

Vi havde jo lejlighed til at drøfte dette spørgsmål også under behandlingen af lovforslagene, og det fremgår af betænkningen, at vi ville følge dette område meget nøje, også i de handlinger, der foregik i kommunerne. Det har vi selvsagt gjort.

Fru Mette Groes stillede et spørgsmål her sidste onsdag om den praksis, der var anvendt i nogle af kommunerne, og jeg gav udtryk for i mit svar, at vi ikke fandt den hensigtsmæssig, og at vi ville tage spørgsmålet op og rette nogle af de misforståelser, der var sket. Det kunne hr. Brixtofte også nemt have erfaret ved at være der eller ved at læse i fortrykket, og så var der jo ikke nogen grund til at køre tingene frem på den måde, som hr. Brixtofte og fru Agnete Laustsen gjorde det her i dag.

(Kort bemærkning).